

Arrest

nr. 142 186 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 7 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 februari 2012, met kennisgeving op 15 februari 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel

9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

E.M., Y. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Amednaghiourtguine -Ahl-Dades op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij SA (...), d.d. 30.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 21.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Brussels gewest d.d. 15.12.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Betrokkene beroept zich verder op zijn langdurig verblijf in België sinds 2004 en op zijn lokale verankering. Hij tracht deze te staven door bovenvermeld arbeidscontract voor te leggen, alsook verschillende getuigenverklaringen, een attest van de gemeente Dison, een attest van een gevolgde cursus informatie, een brief van CHC ziekenhuis, een document m.b.t. de aanvraag tot opening van een zichtrekening, een attest van aanmelding Inburgering, een attest van het Huis van het Nederlands en verklaringen i.v.m. sollicitaties van betrokkene. Hij haalt ook aan dat hij een sociaal netwerk opgebouwd heeft, dat hij een vrij goede kennis van het Nederlands heeft, dat hij een zekere kennis van het Frans heeft, dat hij werkwilgig is en dat hij goed geïntegreerd is in de Belgische maatschappij. Hierbij dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds begin 2004 ononderbroken in België zou verblijven, doch betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie of het verblijf van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betreffende het argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, en het argument dat hij de Belgische autoriteiten niet heeft trachten te misleiden of geen fraude gepleegd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 15 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in het enig middel enkel richt tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat de tweede bestreden beslissing uitmaakt.

Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de raadsman van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

De Raad kan opmerken dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing geen invloed heeft op de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, heeft immers geen enkele invloed op de actuele verblijfssituatie van de verzoekende partij en tast geenszins de correctheid aan van de determinerende motieven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld is.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing nu er geen middelen tegen genoemde beslissing worden aangevoerd.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (hierna 'de bestreden beslissing' genoemd)

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan *"Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980."*

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing in hoofdzaak gemotiveerd wordt door te stellen dat in een schrijven dd. 22.06.10 van verwerende partij uitdrukkelijk vermeld staat dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B en uit een schrijven van het Brussels Gewest dd. 15.12.11 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Terwijl verzoeker geen kennis heeft van enige weigeringsbeslissing nopens de arbeidskaart B en verzoeker hieromtrent contact heeft opgenomen met zijn werkgever, die stelt evenmin kennis te hebben van een weigeringsbeslissing arbeidskaart B.

In de bestreden beslissing is niet vermeld wanneer precies en aan wie de weigeringsbeslissing arbeidskaart B zou zijn betekend en of deze beslissing werd betekend.

Ingeval de beslissing inzake de weigering van de arbeidskaart niet werd betekend, loopt de beroepstermijn nog steeds zodat de beslissing niet definitief is.

Dat in dit geval de bestreden beslissing van ongegrondheid derhalve geen draagkracht vindt in haar motieven gelet op de nog lopende beroepstermijn bij gebrek aan definitieve beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte

motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij *“geen kennis heeft van enige weigeringsbeslissing nopens de arbeidskaart B en verzoeker hieromtrent contact heeft opgenomen met zijn werkgever, die stelt evenmin kennis te hebben van een weigeringsbeslissing arbeidskaart B”*, dient erop te worden gewezen dat uit het administratief dossier, dat een document bevat van het *“Ministere de la région de Bruxelles-capitale”* daterend van 15 december 2011 omtrent de *“Demande d’autorisation d’occuper un travailleur de nationalité étrangère”*, blijkt dat de arbeidskaart B op genoemde datum geweigerd werd. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden hiervan niet in kennis te zijn. Verder blijkt nergens uit het dossier dat zij contact zou hebben genomen met haar werkgever die hier evenmin zou van geweten hebben, zodat dit een loutere bewering betreft. Evenmin brengt zij stukken bij in het kader van haar verzoekschrift die haar beweringen staven.

Er kan overigens uit het betoog van de verzoekende partij niet worden opgemaakt waarom een voorgehouden gebrek in de kennisgeving van de beslissing inzake de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart aanleiding zou dienen te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Daarnaast kan er op worden gewezen dat nergens de verplichting blijkt om in de bestreden beslissing te vermelden wanneer de weigeringsbeslissing tot het toekennen van een arbeidskaart B werd betekend. Uit het administratief dossier blijkt dat deze beslissing naar de S.P.R.L. G. werd verstuurd, met vermelding van de naam van de verzoekende partij. Deze laatste toont niet aan dat dergelijke handelswijze niet volstaat als kennisgeving en toont evenmin aan welke verplichtingen hierdoor zouden geschonden zijn. Zij laat na aan te geven uit welke wetsbepalingen zij bepaalde handelswijzen waarvan zij meent dat zij niet zijn nageleefd, afleidt. Verder toont de verzoekende partij niet aan waarom zij van oordeel is dat de beroepstermijn tegen de beslissing tot weigering van de arbeidskaart nog lopende zou zijn en hoe dit aanleiding zou geven tot de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing.

In zoverre haar betoog gericht is tegen de beslissing inzake de arbeidskaart, is dit niet dienstig nu dit niet de in casu bestreden beslissing betreft.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN